CHƯƠNG 2212

Thần Tôn cảnh, gia tộc sáu sao

"Ừm, tầng mười hai rồi..." Hạ Nhân hít sâu một hơi, đáp lời.

Tô Chân Chân hỏi: "Phu quân không định đột phá lên Thần Tôn cảnh sao?"

"Chuẩn bị chưa đủ!" Hạ Nhân mỉm cười: "Tô sư muội, muội đi chuẩn bị cho ta bốn viên thần cách ngũ phẩm không thuộc tính... Sau đó chuẩn bị thêm cho ta một viên cực phẩm Long Hổ Vạn Tướng Đan!"

"Được!" Tô Chân Chân cau mày: "Phu quân cần thần cách ngũ phẩm không thuộc tính để làm gì?"

Hạ Nhân nói: "Tự có tác dụng, sư muội không cần hỏi, cứ chuẩn bị là được!"

"Ồ... Đúng rồi, gần đây ta chuẩn bị đột phá Thần Tôn cảnh. Ta không muốn họ lo lắng cho ta, nên lát nữa lúc ra ngoài, muội đừng nói cho những người khác biết!"

"Chỉ cần mình muội biết là được!"

Tô Chân Chân mỉm cười: "Vâng, phu quân!"

Rất nhanh, Tô Chân Chân quay lại. Nàng mang theo mấy viên thần cách ngũ phẩm không thuộc tính, cùng một bình Long Hổ Vạn Tướng Đan cực phẩm gồm mười hai viên.

Long Hổ Vạn Tướng Đan là đan dược bắt buộc phải nuốt khi đột phá từ tầng mười hai Thần Quân cảnh lên tầng một Thần Tôn cảnh.

Nó cũng giống như Trúc Cơ đan và Triều Nguyên đan vậy.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Hạ Nhân tiếp tục bế quan. Lần này, hắn gọi Tô Chân Chân vào đạo tràng của mình để hộ pháp.

Bước đầu tiên là móc thần cách Hồng Mông ra trước.

Quá trình này vô cùng đau đớn, hơn nữa còn có mức độ nguy hiểm nhất định.

Đó là sau khi mất đi thần cách, nếu bản thân không đủ vững chắc, sẽ bị thần lực của Thần giới nghiền thành mảnh vụn.

Nhưng Hạ Nhân thì không sao. Hắn là người luyện thể, đã tu luyện Bàn Huyết pháp và Luyện Huyết pháp của Vu tộc. Tuy hiện giờ không thể thi triển thần thông của hệ sức mạnh, nhưng độ dẻo dai của thân thể vẫn không thành vấn đề.

Sau khi móc thần cách Hồng Mông ra, Hạ Nhân lập tức thay vào một viên thần cách không thuộc tính.

Vết thương giữa mi tâm hắn nhanh chóng khép lại.

Tiếp đó chính là chờ đợi, chờ viên thần cách không thuộc tính này biến thành thuộc tính Hồng Mông.

“Phu quân... đây... đây là... tại sao lại là loại thần cách này?”

“Đây là thần cách gì vậy?” Tô Chân Chân chấn động đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Hạ Nhân nói: “Thần cách Hồng Mông. Chẳng qua bình thường ta đều dùng thần cách không gian để xuất hiện trước mặt người khác!”

Tô Chân Chân hỏi: “Vậy... thứ phu quân tu luyện là đạo pháp Hồng Mông sao?”

Hạ Nhân lắc đầu: “Không phải... Hồng Mông không có đạo pháp!”

“Trong ba nghìn đại đạo cũng không có đại đạo Hồng Mông!”

“Ta chỉ có thể nói, theo hiểu biết hiện tại của ta, người sở hữu thần cách Hồng Mông có thể tu luyện hết ba nghìn đại đạo!”

“Ồ!” Tô Chân Chân gật đầu, nói: “Hình như... cũng khá vô dụng nhỉ!”

Mấy ngày sau, thần cách giữa mi tâm hắn biến thành thuộc tính Hồng Mông.

Hạ Nhân lấy thần cách mang thuộc tính Hồng Mông ra, rồi lại dung nhập một viên thần cách không thuộc tính mới.

Sau bốn lần như vậy, hắn đã có năm viên thần cách Hồng Mông ngũ phẩm.

Không cần Tụ Bảo Bồn cường hóa, bởi vì chỉ mất vài ngày là xong, còn nếu dùng Tụ Bảo Bồn thì phải mất mấy năm.

Chỉ cần dung hợp năm viên thần cách Hồng Mông thành một viên thần cách Hồng Mông lục phẩm là được.

Thời gian cho việc này tương đối dài, thông thường phải mất vài năm.

Mấy năm đó, Hạ Nhân cũng không xuất quan, chỉ để Tô Chân Chân ở lại đạo tràng trò chuyện giải khuây. Hai người đàm thiên luận đạo, kể cho nhau nghe những điều mắt thấy tai nghe ở Thần giới và những chuyện xảy ra trong gia tộc.

Mấy năm thoắt cái trôi qua, thần cách giữa mi tâm Hạ Nhân cuối cùng cũng định hình, trở thành lục phẩm.

“Phu quân... có thể tiến giai rồi sao?” Tô Chân Chân chắp tay, sau đó lui ra ngoài điện.

Còn Hạ Nhân thì nuốt viên Long Hổ Vạn Tướng Đan kia vào.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, hai tầng xiềng xích chìm sâu trong cơ thể lập tức mở tung!

“Phù…” Hạ Nhân thở mạnh ra một hơi, sau đó mừng rỡ nhìn nắm đấm của mình.

Trong khoảnh khắc đột phá lên Thần Tôn cảnh, hắn cảm nhận được sức mạnh của mình tăng lên rất nhiều.

Không chỉ sức mạnh tăng lên, mà thần niệm, thần lực và thần cách cũng đều trở nên mạnh mẽ hơn trong khoảnh khắc này.

Chiến lực càng tăng lên không chỉ mấy chục lần.

“Ha ha ha ha…” Hạ Nhân bật cười.

Ngay sau đó, chiếc chuông Chí Đạo Hồng Mông trong cơ thể hắn bỗng bay ra ngoài, hóa thành vật lớn chừng một trượng lơ lửng trên đỉnh đầu.

Bởi vì lần đầu đột phá Thần Quân cảnh, thứ này đã thu hút không ít mảnh vỡ bay tới để hoàn thiện bản thân. Về sau, thần chuông được đưa cho Cố Bạch Bình. Sau khi Cố Bạch Bình hoàn toàn luyện hóa nó, nó lại thu hút vô số mảnh vỡ tìm đến.

Bây giờ lão tử đột phá, thứ này lại chạy ra. Chẳng lẽ nó lại muốn hấp thu mảnh vỡ xung quanh sao?

Nếu khí tức hoặc dao động này rò rỉ ra ngoài, nhà họ Hạ sẽ gặp phiền phức mất.

Hạ Nhân thầm mắng mình: Sao lại quên mất chuyện này chứ?

Hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm thần chuông, trong lòng tính toán xem phải làm thế nào mới có thể che giấu khí tức và dao động nơi đây.

Thế nhưng nhìn hồi lâu, hắn lại phát hiện thần chuông bỗng ủ rũ, hóa thành kích thước bằng lòng bàn tay rồi rơi xuống khoảng không trước mặt hắn.

Lần này vậy mà nó không thu hút mảnh vỡ tới sao?

Có điều, chỉ cần suy nghĩ một chút là đại khái hắn đã đoán ra nguyên nhân.

Sở dĩ chuông Chí Đạo thu hút mảnh vỡ xung quanh tìm đến là vì năng lực của nó sẽ tăng lên theo tu vi của chủ nhân.

Lần trước, khi Cố Bạch Bình luyện hóa, năng lực này đã bị tiêu hao trước. Bây giờ Hạ Nhân tuy đột phá lên Thần Tôn cảnh, nhưng vẫn không mạnh bằng Cố Bạch Bình khi ấy, nên chuông Chí Đạo đã không còn năng lực thu hút những mảnh vỡ ở nơi xa hơn.

Nghĩ vậy, Hạ Nhân thu chuông Chí Đạo trở lại cơ thể để ôn dưỡng.

Sau gần nghìn nguyên hội lĩnh ngộ đạo pháp, tu vi Hạ Nhân không chỉ đột phá lên Thần Tôn cảnh, mà thần niệm cũng đã đạt tới tầng mười hai Thần Quân cảnh.

Đồng thời, Luyện Huyết pháp của Vu tộc cũng được hắn tu luyện đến tầng mười hai Thần Quân cảnh.

So với tầng một Thần Tôn cảnh hiện tại, hắn chỉ còn thiếu một cảnh giới nữa.

Đáng tiếc, vốn Hạ Nhân định cải tạo thần thông của Hỗn Độn Kim Kinh thành Hồng Mông Kim Kinh, nhưng hắn vẫn đánh giá bản thân quá cao.

Hạ Nhân khổ tâm suy nghĩ, tìm hiểu suốt mấy trăm nguyên hội mà vẫn không thành công.

Hắn luôn cảm thấy trong quá trình cải tạo thứ này còn thiếu một thứ then chốt nào đó. Dường như là đạo pháp, nhưng dường như lại không phải đạo pháp.

Không thể nói rõ, cũng chẳng thể giải thích minh bạch. Nhưng nếu một ngày nào đó gặp được, nhất định hắn sẽ lập tức hiểu ra.

Nhưng cũng không sao. Tuy không có Hỗn Độn Kim Kinh, song bản thân Bàn Huyết pháp đã là một thứ tương tự thần thông.

Ngưng tụ khí huyết vào một nơi rồi đánh ra, cũng có thể đạt tới hiệu quả hủy thiên diệt địa.

Chỉ là có chút khác biệt so với dự tính của Hạ Nhân mà thôi.

Hạ Nhân không quá chấp nhất, mà bước một bước ra ngoài đại điện.

Không gặp nhau suốt nghìn nguyên hội, địa hình trong gia tộc đã xảy ra một số thay đổi rất nhỏ.

Có nơi ngọn núi bị san phẳng, có nơi lại mọc lên những cây cối mới.

Ngoài ra, thần lực trong gia tộc cũng trở nên nồng đậm hơn, dường như đại trận hộ sơn cũng đã được thay đổi.

Hạ Nhân hóa thành luồng sáng bay ra, sau đó đáp xuống khu vực đại điện của gia tộc.

Hắn phát hiện đại điện nơi đây dường như cũng nguy nga hơn trước rất nhiều.

“Xây lại sao?” Hạ Nhân chỉ vào đại điện, hỏi Tô Chân Chân.

Tô Chân Chân gật đầu: “Đúng vậy… xây lại đó. Lần trước nhà họ Hạ chúng ta đã xin thăng cấp thành gia tộc sáu sao, nên dù là địa bàn hay đại điện này cũng đều thay đổi!”

“Ồ?” Hạ Nhân nói: “Gia tộc sáu sao?”

“Đúng vậy!” Tô Chân Chân nói: “Nhà chúng ta có nhiều Thần Vương như thế, phủ thành chủ đã đến thúc giục rất nhiều lần. Tiếp tục giữ cấp gia tộc bốn sao không thích hợp nữa, nên thiếp đã tự mình quyết định thăng lên gia tộc sáu sao!”

“Phu quân, chàng không trách thiếp chứ?”

“Không trách muội!” Hạ Nhân nói: “Ta đã nói rồi, mọi việc trong gia tộc đều giao cho muội. Khi ta không có mặt, muội cứ tự mình quyết định. Đừng nói là không có vấn đề gì, cho dù lựa chọn của muội có sai lầm, Hạ Nhân ta cũng sẽ không trách muội!”

“Không ai có thể nhìn thấu tương lai!”

Tô Chân Chân vô cùng cảm động, vội vàng giúp Hạ Nhân mở trận pháp của đại điện.

CHƯƠNG 2213

Cấm luyến của Thần Đế

Tô Chân Chân nở nụ cười rạng rỡ trên môi, nhẹ nhàng giúp Hạ Nhân đẩy cửa điện.

Hai người bước vào trong, rồi ngồi đối diện nhau ở hai bên chiếc bàn nhỏ giữa đại điện.

Vừa pha trà, Tô Chân Chân vừa nói: “Tay nghề pha trà của thiếp không thể sánh với muội Bất Vãn... Hay là để thiếp đi xem muội ấy có đang bế quan không. Nếu không bế quan thì gọi muội ấy tới pha trà!”

Hạ Nhân nói: “Không cần... nàng cứ pha đi!”

“Vâng!” Tô Chân Chân càng vui vẻ hơn.

Một chén trà trong được bưng đến trước mặt Hạ Nhân.

Hương trà lững lờ lan tỏa. Hạ Nhân cúi đầu nhìn, chính giữa mặt nước trà lại có một hình Thái Cực âm dương nho nhỏ đang chậm rãi xoay tròn.

Hắn nâng chén uống một ngụm rồi nói: “Trà này ngon lắm, lần đầu ta uống. Đây là trà phẩm cấp gì?”

Tô Chân Chân đan mười ngón tay đặt dưới cằm, dịu dàng nhìn Hạ Nhân, đôi môi đỏ khẽ mở: “Trà Đại Uyển lục phẩm... Ừm... nghe nói nó được kết từ cây trà thần nổi tiếng trong

Thần quốc Tuyền Cơ chúng ta. Đáng tiếc danh tiếng Hạ gia chúng ta không hiển hách, không lấy được loại cao cấp nhất, đây chỉ là hàng trung phẩm thôi!”

“Cây trà này có thể tự động ngưng tụ đạo pháp âm dương, nên sau khi hình thành, nước trà sẽ cuộn lên hình âm dương trong chén!”

“Ồ...” Hạ Nhân gật đầu, sau đó lại cười: “Chuyện này倒 khiến ta nhớ tới một chuyện cũ!”

Tô Chân Chân nghiêm túc nhìn Hạ Nhân: “Phu quân nhớ tới chuyện cũ gì vậy?”

Hạ Nhân nói: “Sắp xếp âm dương...”

“Phụt...” Tô Chân Chân mím môi bật cười, rồi vùi sâu mặt vào hai bàn tay.

Đúng lúc này, ba nô bộc của Hạ Nhân nhanh chóng đi tới.

Thiên Trúc, Trịnh Hồng Lộc và Cố Bạch Bình.

Không còn cách nào khác, giữa chủ nhân và nô bộc có sự tương thông tâm ý. Các nàng có thể ngay lập tức cảm nhận được trạng thái của Hạ Nhân. Nếu khoảng cách đủ gần, thậm chí còn cảm nhận được vị trí cụ thể của hắn.

Cả ba đều vui mừng hành lễ với Hạ Nhân.

Hạ Nhân gật đầu: “Mau đứng lên, cùng ngồi xuống đi!”

Nhưng chẳng ai ngồi xuống, tất cả đều tự giác đứng bên cạnh Hạ Nhân.

Thần niệm của Hạ Nhân quét qua người cả ba.

Thiên Trúc tu luyện Luyện Huyết pháp nên không nhìn thấu được tu vi, nhưng tu vi của Trịnh Hồng Lộc lại hiện rõ trước mắt.

“Hồng Lộc, khá lắm...” Hạ Nhân khá kinh ngạc, nói: “Nàng đã lên tầng mười rồi à?”

Hạ Nhân có thể trong khoảng thời gian ngắn ngủi một nghìn nguyên, một mạch đột phá từ tầng bảy lên Thần Tôn cảnh, vượt qua sáu tiểu cảnh giới, là bởi ngộ tính của hắn rất cao, hơn nữa còn có thần đan và thần phù hỗ trợ.

Còn Trịnh Hồng Lộc lại là Thần Vương cảnh.

Quan trọng hơn là nữ nhân này tu đạo pháp, chứ không tu sức mạnh hương hỏa.

“Đúng vậy...” Cố Bạch Bình bên cạnh cũng đầy vẻ ngưỡng mộ, nói: “Thần Vương cảnh bình thường, muốn đột phá một tầng ít nhất cũng cần thời gian vài nghìn nguyên, thậm chí vài vạn nguyên. Đạo hữu Trịnh thật sự quá nhanh!”

Sắc mặt Trịnh Hồng Lộc hơi đỏ, dường như không quen được người khác khen ngợi. Nàng lùi lại một bước, thành thật nói: “Trong tình huống bình thường, đương nhiên là không thể!”

“Có điều, việc nô tỳ đột phá hai tầng này cũng có nguyên do!”

“Thứ nhất là nền tảng tích lũy của nô tỳ đủ vững!”

“Trước đây, khi nô tỳ ở tầng tám Thần Vương cảnh, thần trí bị tuyệt diệt. Nhưng sau khi thần trí bị tuyệt diệt, nô tỳ vẫn luôn lĩnh ngộ đạo pháp. Về sau, công tử ban cho nô tỳ Hồng Mông Tử Khí để luyện thành Hồng Mông đạo thể. Không lâu sau khi khôi phục thần trí, nô tỳ đã đột phá lên tầng chín Thần Vương cảnh!”

“Còn từ tầng chín lên tầng mười thì hoàn toàn nhờ vào phúc duyên của công tử!”

Hạ Nhân cười hỏi: “Có liên quan gì đến bản công tử?”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Đương nhiên là có liên quan rồi!”

“Chẳng phải người đã cho nô tỳ thứ này sao... Thứ này có thể ngưng tụ đạo pháp không gian, thuận tiện hơn nhiều so với việc tu luyện trước đây của nô tỳ!”

Vừa nói, Trịnh Hồng Lộc vừa cầm chiếc găng tay tử kim lên.

Thứ này quả thật là Hạ Nhân tạm thời cho nàng mượn dùng.

“Còn nữa!” Trịnh Hồng Lộc tiếp tục nói: “Nô tỳ cảm thấy, sau khi trở thành nô bộc của công tử, vận khí của mình cũng tốt lên, hì hì...”

“Ta hiểu rồi... nàng không cần giải thích nữa, trả chiếc găng tay tử kim cho ta đi!”

Hạ Nhân nhận lại chiếc găng tay tử kim.

Trịnh Hồng Lộc lại nói: “Nô tỳ còn một chuyện muốn bẩm báo với người!”

Hạ Nhân nói: “Nói đi, ở đây đều là người một nhà!”

“Vâng vâng vâng...” Trịnh Hồng Lộc nói: “Trước đây, chẳng phải quản gia Tào đã đưa hình ảnh của người trong vùng đất tuyệt địa Băng Đạo Vẫn Hoàng cho vị Phụ Thần thứ bảy xem sao? Sau đó chuyện này bị truyền khắp cả Thần giới. Mọi người đều cho rằng Cửu Phương Thần Đế sắp bị hiến tế, nhưng cuối cùng ông ta lại không xảy ra chuyện gì!”

“Ta đã biết nguyên nhân thật sự của chuyện này rồi!”

“Ồ?” Mắt Hạ Nhân lập tức sáng lên: “Nguyên nhân gì?”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Là Không Gian Thần Đế... Ông ta không muốn bất kỳ ai trong mười hai vị Phụ Thần xảy ra chuyện!”

Tô Chân Chân nói: “Đúng là một kẻ bao che con cái!”

“Không phải!” Vành mắt Trịnh Hồng Lộc đỏ lên, nói: “Vẫn là vì cô cô của nô tỳ!”

“Trên danh nghĩa, cô cô của nô tỳ là thần phi của Không Gian Thần Đế, nhưng thực tế chẳng qua chỉ là nô bộc và đồ chơi của ông ta mà thôi!”

“Người cũng biết, Thần Đế không thể trở thành nô bộc của người khác...”

“Một khi Phụ Thần Không Gian chết đi, tu vi hiện giờ của cô cô nô tỳ đã viên mãn ở cảnh giới Thần Hoàng, rất có khả năng sẽ tiến giai thành Phụ Thần. Một khi trở thành Phụ Thần, nô ấn trên người tự nhiên sẽ được giải trừ!”

“Đến lúc đó, Không Gian Thần Đế sẽ mất đi thủ đoạn khống chế cô cô của nô tỳ, cho nên ông ta...”

Mắt Hạ Nhân nheo lại: Thú vị thật.

Thì ra nguyên nhân Cửu Phương Thần Đế có thể thoát chết là như vậy.

Rốt cuộc cô cô của Trịnh Hồng Lộc xinh đẹp đến mức nào, mới đáng để Không Gian Thần Đế khống chế đến thế?

Trịnh Hồng Lộc lập tức quỳ xuống trước mặt Hạ Nhân, khổ sở nói: “Chủ nhân, nếu một ngày nào đó người trở nên mạnh mẽ, xin người hãy cứu cô cô của nô tỳ. Cô ấy là nô bộc của Không Gian Thần Đế, nhưng cũng là nô bộc, vậy mà Không Gian Thần Đế ngược đãi cô ấy vô cùng tàn nhẫn... Không Gian Thần Đế còn chẳng bằng một phần vạn sự tốt bụng của công tử đối với chúng nô tỳ...”

Trịnh Hồng Lộc dốc sức dập đầu với Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Đứng lên đi... Nàng cũng biết ta tu luyện đại đạo không gian. Sau này chắc chắn ta sẽ có giao集 với Không Gian Thần Đế. Ông ta không chết, sao ta có thể登 đỉnh trên đại đạo?”

“Cho dù nàng không nói chuyện này, ta cũng sẽ làm!”

Ánh mắt Hạ Nhân nhìn về phía Tô Chân Chân, nói: “Bây giờ ta đã đạt Thần Tôn cảnh, tài nguyên tu luyện cũng thay đổi, cần đồ ngũ phẩm... Trong gia tộc có gì thì lấy cho ta trước!”

“Không cần bản nguyên đạo pháp, nhưng cần Huyết Đồ Tử để luyện thần, Linh Xu Đan để khôi phục thần niệm, cùng một số thiên tài địa bảo khôi phục thần lực!”

“Vâng!” Tô Chân Chân đứng dậy: “Thiếp đi sửa soạn một chút!”

“Ừ!” Hạ Nhân phất tay: “Các nàng lui xuống cả đi!”

Sau khi mọi người lui xuống hết, Hạ Nhân lại lấy ra mấy món thần khí, ném vào Tụ Bảo Bồn.

Dù sao hiện giờ tu vi của Hạ Nhân đã đột phá lên Thần Tôn cảnh, hắn đã có thể cường hóa vật phẩm lục phẩm!

Rời khỏi đại điện, Hạ Nhân lại đi tới Thần Dược cốc của Hạ gia.

Thần Dược cốc đã được mở rộng thêm không ít, bên trong cũng có nhiều loại thần tài hơn.

Ôn Bất Vãn không có mặt trong Thần Dược cốc. Những người đang bận rộn ở đây là vài đệ tử mới, Hạ Nhân không quen ai cả.

Ngoài những đệ tử này ra, còn có Chu Đống và Ô Na Na.

Hạ Nhân nhìn tu vi của hai người. Không ngờ cả hai cũng đã đạt đến Thần Quân cảnh.

Không phải tu vi của họ tăng nhanh, mà là lần bế quan này của Hạ Nhân kéo dài quá lâu.

CHƯƠNG 2214

Cầu cứu, Long tộc Bạch Long

Hạ Nhân nhìn Ô Na Na rồi hỏi một câu.

Sắc mặt Ô Na Na hơi tối: “Nô tỳ bất tài, khi đột phá Thần Quân cảnh chỉ mở được chín khiếu...”

Hạ Nhân giơ tay vỗ vai nàng: “Không sao, cho dù ngươi mở được mười tám thần khiếu cũng vô dụng, cuối cùng vẫn phải đi theo con đường hương hỏa, không cần vì chuyện này mà buồn bã!”

“Còn ngươi!” Nói xong với Ô Na Na, Hạ Nhân lại nhìn sang Chu Đống.

Sắc mặt Chu Đống ánh lên vẻ vui mừng, có phần đắc ý nói: “Công tử, ta đã mở được hai mươi mốt thần khiếu!”

Nói xong vẫn chưa thỏa mãn, trên mặt mang theo vẻ mong đợi như muốn nói: Mau khen ta đi.

Thế nhưng Hạ Nhân lại khẽ nhíu mày: “Chu Đống, ngươi thiệt lớn rồi!”

Chu Đống hỏi: “Sư phụ, tại sao người lại nói vậy?”

Hạ Nhân nói: “Ngươi xem, hai mươi mốt thần khiếu, vừa đủ để tu luyện đến Thần Vương cảnh đúng không?”

“Nhưng nếu không tu đạo pháp, chẳng phải ngươi cũng có thể đạt đến Thần Vương cảnh sao!”

“Kết cục cuối cùng cũng giống Ô Na Na thôi!”

Hạ Nhân lại nói: “Có điều ngươi cũng không cần buồn, hai mươi mốt khiếu này vẫn có chút tác dụng!”

“Chẳng hạn như chứng minh ngươi mạnh hơn Ô Na Na một chút!”

“Ngoài ra, nếu thuần tu đạo pháp, sau này sức chiến đấu ở Thần Vương cảnh sẽ vượt xa người cùng cảnh giới!”

Sắc mặt Chu Đống lúc này mới dễ coi hơn: “Đa tạ sư phụ!”

Hạ Nhân lại hỏi: “Hai người các ngươi… nếu chàng có tình, thiếp có ý thì có thể kết làm đạo lữ!”

Ô Na Na vội quỳ xuống, nói: “Không dám… Thiếp là nô tỳ của công tử, không dám có suy nghĩ nào khác!”

Hạ Nhân gãi đầu, nói: “Không sao, ngươi có thể có. Từ hôm nay trở đi, ngươi có thể có rồi… Nếu hai người tình đầu ý hợp thì cứ trực tiếp kết làm đạo lữ, ta đã nói rồi…”

“Sau này chuyện này cũng không cần xin phép ta nữa!”

Chu Đống lập tức mừng rỡ: “Đa tạ sư phụ!”

Khi còn ở Tiên giới, hắn từng có gia đình con cái, con cháu đông đúc, nhưng sau khi đến Thần giới thì chỉ còn lẻ loi một mình. Bây giờ có được lời hứa của Hạ Nhân vừa hay đúng lúc.

Còn Ô Na Na, nàng cũng không hề phản cảm với Chu Đống.

“Ân Phán Ương đâu?” Hạ Nhân lại hỏi một câu.

Chu Đống nói: “Cô ấy à… cô ấy… thiên phú của cô ấy thật sự quá tốt, hai người chúng ta ngay cả bóng lưng của tỷ Ương cũng không nhìn thấy!”

“Ồ?” Hạ Nhân nói: “Cô ấy đã mở được bao nhiêu thần khiếu?”

Ô Na Na nói: “Ba mươi ba… hít hà… Công tử, đây chính là Đại Thần Đế tương lai đấy…”

Đại Thần Đế mà Ô Na Na nói đương nhiên là chỉ Thần Đế có phong hiệu.

Ân Phán Ương, Kiều Tuệ Châu và Ôn Bất Vãn có mối liên hệ mập mờ với nhau. Trước đó Hạ Nhân từng đoán số lượng thần khiếu của nàng có lẽ tương tự Kiều Tuệ Châu và Ôn Bất Vãn, không phải ba mươi thì cũng là ba mươi mốt.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ nàng lại trực tiếp mở được ba mươi ba thần khiếu.

“Sư phụ, hiện giờ Ân Phán Ương đang bế quan tu luyện, có cần con đi gọi tỷ ấy không?” Chu Đống hỏi một câu.

Hạ Nhân lắc đầu: “Không cần, cứ để nàng bế quan đi… Sư nương của ngươi có ở đây không?”

Chu Đống nhìn về phía sau sơn cốc. Ở đó có một tòa đại điện màu xanh, hắn lập tức chỉ tay về phía ấy: “Sư phụ, tiểu công tử đã trở về... Lúc này sư nương đang nói chuyện với tiểu công tử trong đại điện. Sắc mặt tiểu công tử hình như không được tốt lắm!”

Hạ Nhân nhíu mày, sau đó bước một bước đến trước tòa đại điện kia!

Vừa rồi nghe Chu Đống nói tiểu công tử, Hạ Nhân không kịp phản ứng đó là ai, nhưng hắn cũng không tiện tự mình hỏi, dù sao đây cũng là chuyện nhà của hắn.

Chắc chắn là một đứa con nào đó, nhưng cụ thể là con trai hay cháu trai?

Hạ Nhân bước vào đại điện, quả nhiên nhìn thấy vị ‘tiểu công tử’ được nhắc đến.

Đại điện không quá lớn, nhưng cách bài trí và bố cục bên trong lại vô cùng tinh xảo.

Ôn Bất Vãn ngồi trên một chiếc ghế thần mộc màu tím. Trước mặt nàng là một chiếc án dài màu xanh biếc, đối diện chiếc án có một nam tử đang đứng.

Không phải ai khác, nam tử này chính là người con trai thứ hai của Hạ Nhân và Ôn Bất Vãn: Hạ Lỗ Ngu.

Đứa con này được sinh ra sau khi người con trai đầu tiên là Hạ Thiên Chỉ qua đời.

“Cha… người xuất quan rồi…” Nhìn thấy Hạ Nhân, Hạ Lỗ Ngu lập tức mừng rỡ: “Vừa rồi con còn nói muốn bảo mẫu thân đi gọi cha xuất quan, mẫu thân sống chết không đồng ý, nói sợ quấy rầy cha tu luyện!”

“Không ngờ lúc này cha vừa hay xuất quan, tốt quá, tốt quá…”

Hạ Nhân cười ha hả, đưa tay vỗ vai con trai, nói: “Đúng vậy, cha xuất quan rồi…”

“Nhìn con vội vàng cuống quýt thế này, đã xảy ra chuyện gì?”

Trong lúc nói chuyện, Hạ Nhân ngồi xuống bên cạnh Ôn Bất Vãn.

Ôn Bất Vãn nói: “Lỗ Ngu… đạo lữ của Lỗ Ngu là một người thuộc Yêu tộc, là long nữ của Long tộc Bạch Long!”

“Ồ?” Hạ Nhân hỏi: “Chuyện xảy ra từ bao giờ, sao ta lại không biết?”

Ôn Bất Vãn liếc Hạ Nhân một cái, nói: “Chàng ngày nào cũng không bế quan thì lại đi du lịch, nếu chuyện này đợi chàng trở về rồi mới quyết định, e rằng con đã sốt ruột chết rồi!”

“Ha ha ha…” Hạ Nhân cười lớn.

Ôn Bất Vãn tiếp tục nói: “Long tộc Bạch Long hiện giờ gặp phải một vài vấn đề, muốn nhờ Hạ gia chúng ta giúp hóa giải nhân quả!”

Nghe đến đây, trong lòng Hạ Nhân lập tức dâng lên cảnh giác, hỏi: “Nhân quả lớn đến mức nào mà lại cần Hạ gia chúng ta giúp hóa giải vậy?”

“Hạ Lỗ Ngu, con cũng không còn nhỏ nữa, chuyện này phải tự mình cân nhắc cho kỹ!”

Hạ Lỗ Ngu nói: “Cha, Long tộc Bạch Long là gia tộc năm sao, hơn nữa vừa hay nằm dưới quyền quản hạt của Hạ gia chúng ta, mỗi năm đều dâng cống phẩm cho chúng ta…”

“Hiện giờ gia tộc họ gặp phải đại nạn, với tư cách là gia tộc cấp trên, chẳng phải chúng ta nên giúp một tay sao?”

Hạ Nhân nhìn Ôn Bất Vãn một cái: “Phức tạp đến vậy sao?”

Ôn Bất Vãn gật đầu: “Đúng vậy… Cụ thể vẫn nên để Lỗ Ngu nói với chàng!”

“Ừm…” Hạ Lỗ Ngu hít sâu một hơi, sau đó bước lên một bước, ngồi xuống trước mặt Hạ Nhân và Ôn Bất Vãn, nói: “Cha… con và Thanh Khê đã kết làm đạo lữ từ rất lâu rồi, trong chuyện này không có toan tính gì cả. Chỉ là lần này các trưởng lão trong gia tộc nàng đến một bí cảnh nào đó tìm bảo vật, lấy được một khúc thần cốt màu tím vàng!”

“Sau đó, một vị Thần Vương của Bạch Tượng tộc chạy đến, nói trên khúc thần cốt này ghi chép truyền thừa của tộc họ, hạn cho trong ba ngày phải giao nộp. Nếu không giao, họ sẽ trực tiếp san bằng Long gia!”

“Vì vậy con mới tìm mẫu thân nhờ giúp đỡ!”

“Cha… người không thể mặc kệ không hỏi han được!”

Hạ Nhân hỏi: “Người của Long tộc Bạch Long đã đến chưa?”

Điều đáng sợ nhất là người ta còn chưa cầu cứu mà mình đã tự tìm đến giúp.

Hơn nữa, nếu dính líu đến nhân quả quá lớn thì cũng không được.

“Đến rồi, đến rồi… Tộc trưởng Long tộc Bạch Long đang đợi bên ngoài Hạ gia chúng ta. Mẫu thân chưa đồng ý, con cũng không dám để ông ấy vào!”

“Cho ông ấy vào đi!” Hạ Nhân phất tay: “Đưa thẳng đến đại điện gia tộc!”

“Đợi một lát, lát nữa cha sẽ qua!”

“Nhưng cha nói rõ với con trước… Nếu chuyện này dính líu đến nhân quả quá nặng, lúc cha đứng ngoài cuộc thì con không được胡鬧!”

“Vâng, thưa cha!” Hạ Lỗ Ngu vui mừng hớn hở rời đi.

Hạ Nhân lại mỉm cười, đưa tay nắm lấy tay Ôn Bất Vãn, nói: “Không cần thở dài nữa... Con cái trưởng thành rồi, con cái đông lên thì đủ loại phiền toái cũng sẽ xuất hiện!”

“Theo lý mà nói, chúng ta không nên can thiệp vào nhân quả của người khác!”

“Nhưng trên đời này làm gì có chuyện tốt đẹp đến thế, từ trước đến nay, chẳng phải tất cả mọi người đều bị cuốn vào một mối nhân quả khổng lồ hay sao?”

“Ừm...” Ôn Bất Vãn nói: “Dù sao sau này thiếp cũng không muốn sinh con nữa. Con cái đông, phiền toái gây ra cho ca ca cũng nhiều!”

“Thiên Chỉ và Vũ Hồng, cả hai đứa đều là người khác chuyển thế đầu thai mà thành!”

Ôn Bất Vãn hiếm khi bắt đầu oán trách.